

Het verslag en foto's van de familie van Gool. Zij waren in Mhofu van 13 juli tot 20 juli 2008.

Onderweg

Na een onrustige slaap ziet alles er op de nieuwe dag er weer een stuk helderder uit. We rijden weg richting Pretoria. Nog steeds zien we prikkeldraad om huizen, maar dat is 'gewoon zoals het hier is'. Onderweg is het nog wel even wennen. De wegen zijn prima, brede goed geasfalteerde wegen. Maar langs de vluchtstrook lopen mensen, in dikke jassen gekleed, met mutsen op. De 25 graden is hier wintertemperatuur. Af en toe lijkt het alsof ze bijna voor de auto willen springen, zover stappen ze naar voren. Om te liften, zo blijkt later, als we meer gewend zijn aan de manier van rijden.

Bij die manier van rijden hoort een Afrikaanse wijze van inhalen.

Stap 1: rij zo dicht mogelijk op de bumper van de voorligger.

Stap 2: deze auto gaat op de vluchtstrook rijden.

Stap 3: haal de auto in en zet je alarmverlichting aan als bedankje

Stap 4: de ingehaalde auto seint om aan te geven dat 't geen moeite was.

Soms zijn de vluchtstroken smal, vaker nog lopen er mensen (of koeien, of geiten), zodat de uitwijkende auto weer terugwijkt. In dat geval ga je als inhalende auto gerust over de dubbel doorgetrokken strepen rijden, ook al komen er vrachtwagens aan aan de overkant. Deze manier van inhalen gebeurt overal, ook door de politie. Op de meest vreemde plaatsen: bergop, in krappe bochten, 't maakt niet uit. Joost vindt 't wel leuk, die past zich snel aan aan deze nieuwe manier van rijden.

Het is wel even spannend als we langs een stuk rijden waar veel kleine krottige huisjes langs de weg staan, er nog meer mensen over de weg lopen en er grote borden staan met "Car hijacking hotspot!"

Gelukkig verlaten we al snel de stad en verandert het landschap: eerst naar een soort steppe achtig landschap, later groener, met veel sinaasappelplantages en suikerriet. Het laatste stuk is een stuk heuvelachtiger en het allerlaatste stuk is een onverharde weg. We laten een grote stofwolk achter ons.

Dierencarnaval

Het park en het huis zijn geweldig. Ook al is het nu winter en zijn alle planten kaal en is de grond droog. Alleen de rivier (en een hek) scheidt het park van het Krugerpark, de wildtuin. Ons huis ligt er een minuut of 5 lopen vandaan. Als Isa en ik een ochtend-wandeling gaan maken, zien we al direct een enorm nijlpaard voor pampus liggen in de rivier. Maar er zijn zoveel meer beesten.

Iedere dag lijkt het wel carnaval: een bonte stoet dieren trekt in optocht langs ons huisje voorbij. Ze komen zo dichtbij, dat we de zebra's kunnen aaien. Al snel herkennen we ze: de familie zebra. Opa Wrattenzwijn met zijn gevolg. De kudde springbokjes. De apen. Zelfs een giraf nadert ons huis tot heel dichtbij. Het is zo bizar, en toch wennen we eraan en op een middag blijft Isa onverstoort doorrijden bij de vuurplaats, de kudde zebra's rustig achter zich latend.

Wandelen en rennen in het park

In het park zijn dan wel erg veel wilde dieren. Het zijn de ongevaarlijke dieren en overdag, bij daglicht, mag je rustig rondlopen. Dat maakt het wel helemaal bijzonder. We rijden het pad langs de rivier, waarbij we aan de overkant en in het water allerlei wilde dieren zien: een badende kudde olifanten, veel luie nijlpaarden, buffels, noem maar op. En regelmatig stappen we uit voor een klein wandelingetje en lopen zo vlak langs zebra's en giraffen. Wat een geweldig prachtige beesten. Hoe ze lopen, hun ranke nek hoog uitgestoken en hun poten zo dun dat ze bijna lijken te knakken, met zo'n bijzondere beweging. Het is adembenemend allemaal. In de eerste week maak ik twee ochtendronddjes, hardlopend, op het pad langs de rivier. Het is bijna niet te omschrijven hoe dat voelt. Warm, een stoffig zandpad onder me, goed opletten want de weg is ongelijkmatig. De rivier stroomt ruisend vlak bij. En dan opeens geknars: een paar zebra's halen me huppelend in. Ook springen er regelmatig een stelletje bokjes voor me uit. Die hebben geen moeite met dit pad.

Het Krugerpark

De wildtuin is natuurlijk pas het echte werk. Het is geweldig om daar rond te rijden. Bij de ingang hebben we een boekje gekocht, met daarin plaatjes van alle vogels en dieren die er te vinden zijn. Isa en ik hebben ons fototoestel mee en al speurend rijden we door het park. Isa heeft goede ogen. Vaak ziet zij als eerste een bijzonder vogeltje of een dier bewegen in het bos. Direct pakt ze het boek erbij en zoekt op wat voor vogel of dier het is. En wat zien we veel: olifanten en apen die vlak voor ons de weg oversteken. Buffels en neushoorns, rustend in de schaduw. Nijlpaarden, krokodillen, duizenden bambi's (onderverdeeld in heel veel verschillende soorten: impala's, springbokken, waterbokken, kudu's etc; maar Lotte noemt ze steevast Bambi). Als we picknicken bij een kamp krijgen we knalgele tafelgasten en een andere keer komen letterlijke brutale apen onze sultana's graaien. Isa is hoogst verontwaardigd, misschien nog wel het meest omdat ze de plastic verpakking gewoon maar neergooien. Op leeuwen na, hebben we de hele big five mogen spotten. Zelfs twee keer een luipaard! Een overweldigende ervaring.

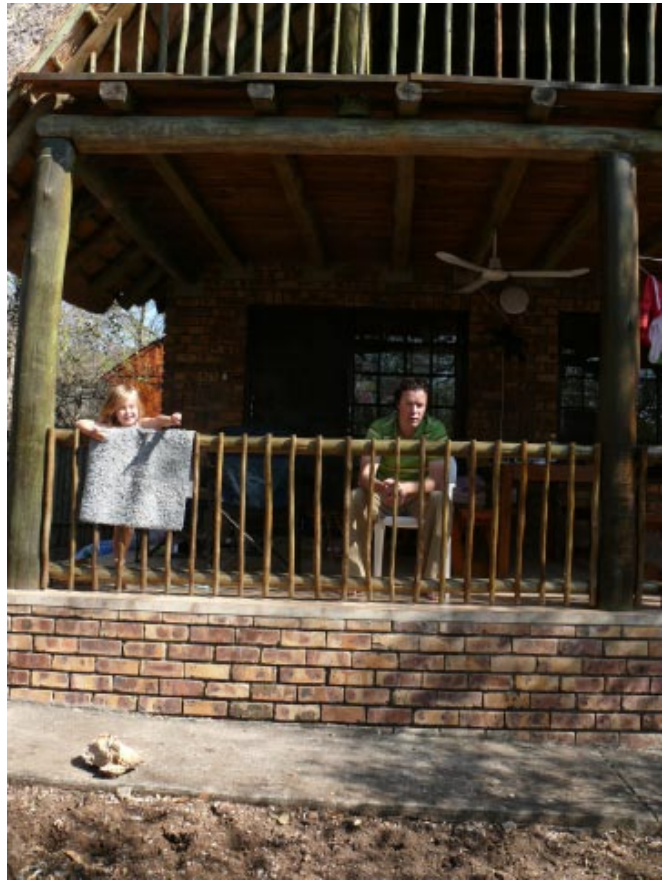

De kinderen

Natuurlijk vinden Isa en Lotte de dieren best mooi. Maar ze realiseren zich nog niet echt hoe bijzonder het allemaal is. Hoewel ze regelmatig dolenthousiast opsommen wat ze nu weer gezien hebben, vinden ze vaak hun eigen spelletjes belangrijker. Zo zijn ze een uur lang druk in de weer geweest met hun vriendinnetje Fifi. Terwijl om ons heen olifanten, giraffen en meer te zien waren, hebben zij alleen oog voor een vliegje. Helemaal teleurgesteld zijn ze, als Fifi op een gegeven moment door het raampje naar buiten vliegt en de vrijheid opzoekt. En bij ieder vliegje wat ze later tegen komen roepen ze blij: Fifi! Daar is Fifi weer!

Het is wel heerlijk om te zien hoe de meiden zich vermaken. 's Morgens laten ze ons heerlijk uitslapen en zijn ze in de weer met de knutseldingetjes uit het vliegtuigpakket. Ze hebben het zo leuk samen, trekken constant met elkaar op. We gaan ook regelmatig iets doen wat zij erg leuk vinden. Lekker zwemmen in het zwembadje op het park. Het water is ijskoud, maar Lotte laat zich er niet door weerhouden. Isa draalt langer en gaat er pas in als Joost haar erin gooit. Ik hou het bij mijn tenen, dat is al koud zat. Ook gaan we midgetgolfen bij een lodge in de buurt en eten we natuurlijk iedere dag een ijsje.

Ik hoop dat jullie nog veel kunnen genieten van Mhofu en dat er nog maar veel blij vakantieasten mogen volgen. Wij zullen het huis van harte aanbevelen!

Groeten,

Jolanda, Joost, Isa en Lotte.